

Csak szerettelek

Nem lázitanak már feléd a vágyak,
nyugalmak drága csendje fed,
felhővé foszlott a nagy varázslat,
s mint másoké, olyan a neved.

Anyám nevét is épp így ejtem,
mindenkiét és mindenét,
eloszlottál a végtelenben,
mint felnőtt szívben a mesék.

Jóízű szó, akárha mondom:
füvek, vihar, kő, áradás,
jóízű szó, ha szárnyait kibontom,
nem önti testem el a láz.

Eloszlottál a végtelenben,
már csend övez és dolgozom.
Ám ne hidd, hogy szegényebb lettem,
dúsabb vagyok, mint egykoron!

NYIKOLAJ DORIZO

Artyek

Artyek, — Kavicsos-fok, de szép...
Ős sziklák, zord fogak,
tenger — s a parton ciprusok,
lángoló alkonyat...
— Kertek körül, a part alatt
zuhog hullámverés!
Suhognak szélben topolyák,
miként kard éle, — és
házak szelid tetőiről
vadszóló habja fut
alá, s a fák közt hangosan
szalad a gyalogút...
Fenyő — pedig hazája fenn,
hullámos sztyeppe volt —
egy szép pálmának udvarol,
melyről csak álmodott...
... És annyi tájról vannak itt
fácskák, hogy nőjenek,
— s a városainkból vidám
és kedves gyermekek.
Egyetlen nagy családban mind
egy úton járnak ők;
grúzok, jakutok, moszkvai
és kazah úttörők.

— S ha alkonyon a szél elül
a hegygerinc mögött,
tábornúzóknak fénye int
az alvó fák fölött.
Mint vörös-nyakkendő gyűrűz
a dal és szárnyra kél...
Az est csendesén ágyba dől
és talpraáll az éj.
— A játékos gyermekszemek
álomba ringanak,
de fennen száll a dal tovább,
míg jó a pirkadat...

— Hány hadjáratban, harcteren
kellett lesújtani,
és tábornúzek ezreit
— átfázva — gyújtani,
— s mögöttünk mennyi pernyeport
kavartak zord szelek,
míg újra egybegyűlhetett
ennél a tűznél, s itt lehet
e víg gyermekesereg...

UJ REZSÓ fordítása